

Запис у журналі: сол' 6

Мені повний галаик.

Отака моя зважена думка.

Галаик.

Минуло всього шість днів із двох місяців, які мали стати найвизначнішими в моєму житті, — і я потрапив у нічну змору.

Навіть не знаю, чи прочитає це хто-небудь. Може, зрештою мої записи хтось таки знайде. Років так за сто.

Що ж, підсумуймо... На шостий сол я не загинув. Безумовно, вся команда вважає інакше, і я не можу їм нічого закинути. Може, на мою честь оголосять день жалоби по всій країні, а на моїй сторінці у «Вікіпедії» з'явиться запис: «Марк Вотні — єдиний загиблий на Марсі».

І, схоже, це буде правда. Бо я напевно тут сконаю. Тільки не на шостий сол, як усі думають.

Що ж, подивимося... з чого почати?

Місія «Арес». Людство досягло Марса, уперше висадило людей на іншу планету, щоб розширити межі людської присутності... тощо, тощо. Екіпаж «Ареса-1» зробив справу і повернувся героями. Вони отримали паради на свою честь, славу і всесвітню любов.

«Арес-2» повторив те саме, тільки в іншому місці на Марсі. Коли повернувся додому вони, їм міцно потиснули руки й налили горнятко гарячої кави.

* Сол — «совячна Доба», одиниця відліку часу на Марсі. Середня тривалість сола на Марсі — 24 години і 39 хвилин. — Тут і далі прим. пер.

«Арес-3». Ну, це саме моя місія. Гаразд, не зовсім моя. Командир у нас — Луїс. Я — просто член її команди. А якщо по правді, то найнижчий за рангом член команди. Командувати мені б дозволили хіба в тому разі, якби крім мене нікого не лишилося.

І знаєте що? Я таки командую.

Цікаво, чи знайде хтось цей журнал до того, як решта екіпажу помре від старості? Мабуть, вони щасливо повернуться на Землю. Люди, якщо ви це читаете — вашої прозвищ в цьому немає! Ви зробили те, що й мусили зробити. На вашому місці я вчинив би так само. Я вас не засуджую і насправді радію, що ви врятувалися.

Мабуть, варто пояснити, як працюють марсіянські дослідницькі місії, щоб зрозуміли й неспеціалісти, які, може, це читатимуть. На навколосемну орбіту ми виходимо на звичайному космічному кораблі, а там стикуємося з «Гермесом». Усі місії «Арес» використовують «Гермес», щоб дістатися Марса і повернутися назад. Цей корабель величезний і коштує стільки, що *NASA* збудувало такий лише один.

Коли ми переходимо на «Гермес», чотири безпілотники доправляють нам паливо і припаси, а ми в цей час готуємося до польоту. Тільки-но все готово, вирушаємо на Марс. Але не дуже швидко. Минули вже часи потужних ракет на хімічному паливі й виводу на навколосемну орбіту.

«Гермес» працює на іонних двигунах. Вони з величезною швидкістю викидають ззаду аргон для забезпечення невеличкого прискорення. Справа в тому, що реагенту при цьому багато не потрібно, тож невелика кількість газу (і ядерний реактор для запуску) дозволяє рівномірно

прискорюватися дорогою туди. Ви не повірите, до якої швидкості можна розігнатися з невеличким прискоренням протягом тривалого часу.

Я міг би нагодувати вас байками про те, як весело було в дорозі, але не буду. Не в гуморі я переживати це ще раз. Досить того, що ми дісталися Марса за сто двадцять чотири дні, не передувивши одне одного.

Далі ми пересіли в МСА («Марсіянський спусковий апарат»), щоб дістатися поверхні. МСА — це така собі велика бляшанка з легкими мансвровими реактивними двигунами і парашутами. Єдине її призначення — доставити шестеро людей з навколomarсової орбіти на поверхню живими.

А тепер ми підходимо до головного у дослідженні Марса: як надіслати весь наш мотлох сюди заздалегідь.

Усе, що нам потрібно для робіт на поверхні, доставили сюди загалом чотирнадцять безпілотників. Усі вантажні апарати постаралися посадити в одному районі, й загалом це вдалося. Припаси далеко не настільки ніжні, як люди, тож приземляти їх можна жорстко. Ото тільки вони стрибають і розлітаються навсбіч.

Певна річ, нас не відсилають на Марс, поки не переконаються, що всі припаси успішно дісталися поверхні, а контейнери цілі. Від початку до кінця, з урахуванням відсилок припасів, одна марсіянська місія забирає приблизно три роки. Однак насправді припаси для «Ареса-3» вже були в дорозі, коли екіпаж «Ареса-2» ще повертався додому.

Найважливішим з усіх надісланих заздалегідь речей, звісно, був МЗА — «Марсіянський злітний апарат». Саме на ньому після завершення робіт на поверхні нам належало повернутися на «Гермес». Посадка МЗА, на

відміну від жорстких приземлень інших припасів, була м'якою. Певна річ, апарат залишався на постійному зв'язку з Х'юстоном*, тож у разі проблем ми би просто пролетіли повз Марс і повернулися додому, навіть не намагаючись висадитися.

МЗА — хитромудра штука. Виявляється, завдяки тонким хімічним реакціям з марсіянською атмосферою з кожного привезеного на Марс кілограма водню виробляється тринадцять кілограмів палива. Однак процес цей повільний. На заповнення бака йде двадцять чотири місяці. Тому-то апарат і відсилають задовго до нас.

Можете уявити, який я був розчарований, виявивши, що МЗА полетів!

Безглузда низка випадковостей призвела до того, що я мало не загинув, і ще безглуздіша низка випадковостей — до того, що я все-таки вижив.

Місія передбачає роботу в умовах піщаної бурі з поривами до 150 км/год. Отож, коли на нас обрушився вітер з поривами до 175 км/год., занепокоєння Х'юстона можна було зрозуміти. Всі ми вдягнули польотні скафандри і скупчилися всередині Станції — на випадок розгерметизації. Але проблема була не у Станції.

МЗА — космічний корабель. У нього безліч делікатних вузлів. Він до певної міри може протистояти урагану, але ж не отакій нескінченній піщаній бурі! За півтори години безперервного вітру *NASA* передало наказ перервати виконання місії. Ніхто не хотів зупиняти розраховану на місяць програму, коли минуло всього шість солів, але якби МЗА посипало піском і далі, ми б тут просто застрягли.

* У Х'юстоні (штат Техас, США) розташований Космічний центр Ліндона Джонсона, штаб-квартира *NASA*.

Щоб перейти зі Станції в МЗА, слід було вийти просто в ліщану бурю. Це було ризиковано, але який ми мали вибір?

Впоралися всі, крім мене.

Наша головна тарілка зв'язку, яка передає сигнали зі Станції на «Гермес», спрацювала як парашут, зірвана з підставки і підхоплена вітром. Дорогою вона зачепила антени. Одна з цих довгих тонких антен, своєю чергою, штрикнула мене гострим кінчиком. Мов куля в масло, ввійшла в скафандр і увіткнулася мені в бік, — я такого болю ще в житті не відчував. Смутно пам'ятаю, як з мене вибило дух (радше висмоктало), а вуха різко і боляче здавило: у костюмі впав тиск.

Останнє, що я запам'ятав, — як Йогансен безнадійно намагається дотягнутися до мене.

Мене збудив сигнал кисневої тривоги в моєму скафандрі. Рівні, настиральні гудки, які зрешті-решт вивели мене з глибокого і всеохопного бажання просто взяти і до біса померти.

Буря стихла; я лсжав долілиць, майже похований у піску. Трохи оговтавшись, досі мов варений, я запитав себе: чого я ще не зовсім мертвий?

У антени виявилось достатньо сили, щоб пробити скафандр і мій бік, але її зупинили кістки газу. Отож у скафандрі з'явилася лише одна діра (і дірка в мені, звісно ж).

Мене добряче відкинуло, я скотився з крутого пагорба. Якимось чином я упав долілиць, і антена під гострим кутом аж закрутила діру в скафандрі. Отак діра фактично загерметизувалася, хай і ненадійно.

Потім діру почало рясно заливати кров'ю з рани. У місці розриву, завдяки потоку повітря і низькому тиску,

кров швидко підсихала, залишаючи липке місиво. Але кров прибувала, своєю чергою теж перетворюючись на липке місиво. Зрештою кров запечатала діру в скафандрі та понизила витік кисню до такого рівня, з яким скафандр міг упоратися сам.

Скафандр виконав роботу просто чудово. Зареєструвавши падіння тиску, він узявся нагнітати повітря з балону зі стиснутим азотом. І коли витік повітря став мінімальний, скафандру достатньо було просто помалу підкачувати повітря.

За деякий час поглиначі CO_2 (вуглекислого газу) всі були використані. Саме це — обмежувальний фактор у системі життєзабезпечення. Не кількість кисню, який можна з собою взяти, а кількість CO_2 , який можна поглинути. На Станції є оксигенатор — величезний апарат, вдатний розщеплювати CO_2 і вивільняти кисень. Але скафандри мають бути мобільні, тому в них застосовується проста хімічна абсорбція за допомогою замінних патронів. Я лсжав без тьми так довго, що мої патрони вже всі були використані.

Скафандр розпізнав проблему і перейшов у надзвичайний режим, який інженери називають «кровопусканням». Не маючи можливості відокремити вуглекислий газ, скафандр почав навмисно випускати повітря в атмосферу Марса, а тоді накачувати азот. За час від пробиття скафандра до «кровопускання» запаси азоту швидко були витрачені. Лишився тільки балон з киснем.

Тому скафандр зробив єдине, що могло підтримати в мені життя. Він почав нагнітати чистий кисень. І тепер я піддавався ризику загинути від кисневого отруєння: надто високий рівень газу погрожував спалити нервову